

□ DREIGING, □

DOOR

JO VAN AMMERS-KÜLLER.

(Slot).

Zoo was, sinds dien nacht, hun verhouding gebleven, Lize bespaarde hem haar verdenkingen en dwong zich tot kalm- onverschillig luisteren, wanneer hij zoo nu en dan Helma's naam noemde of, als-opzettelijk, een ontmoeting met haar besprak.

Doch haar vredig, met kleine beslommingen en gebeurtenissen gevuld bestaan werd door argwaan ondergraven, een ziel- kelijk-gescherpte verbeelding drong haar telkens andere, telkens kwellender fanta- siën voor den geest. In elk van Herbert's gedragingen zocht ze den invloed van het meisje: dreef Helma hem om meer dan vroeger te musiceren, om weer Bach en Beethoven te oefenen, terwijl hij den laat- sten tijd alleen maar operette deunen had gespeeld? Ried zij hem die vreemde boeken te lezen, vertalingen uit Deensch, of Rus- sisch, die hij soms kocht, soms meebracht uit een bibliotheek.... Waarom gaf hij meer dan vroeger om zijn kleren, had hij 'n licht flanellen pak en dunne, kleurige sokken besteld.... waarom kon hij fluiten en zingen, uitgelaten vroolijk stoeien met het kind en een anderen dag stil en gesloten, bijna somber voor zich heen zitten staren.... en waarom bekommerden hem de zorg voor huis en hof zoo weinig meer, luisterde hij zoo verstrooid en ongeduldig, wanneer ze daarvoor zijn aandacht vroeg?

Als hij haar 's avonds alleen liet pijnigde ze zich urenlang met haar kwellende ge- dachten, schreide ze van verlatenheid en week zelfbeklag; doch bleef hij thuis, en zat hij, rustig en argeloos als vroeger, te- genover haar te lezen of te werken, dan werd het haar te moede als in heur kindertijd, wanneer ze, doodsbang in het donker, niet het binnenstroomend licht alle spooksels

wist verjaagd: er kon immers niets zijn, — paaide ze zich weer — niets méér dan 'n vriendschap, een genegenheid zooals hij 't zelf noemde.... aan haar, z'n vrouw, had hij eens vrij en voluit zijn liefde gegeven.... zoo'n gevoel kon in den grond toch niet veranderen, al wijzigde 't zich soms naar den schijn....

En dan.... 'n gevierd, mondain meisje als Helma.... zou mevrouw Royen niet even argwanend zijn als zijzelve en alles verhinderen wát den naam harer dochter schaden kon?

Dezen morgen had Herbert onverwachts een plan geopperd voor een opera-voor- stelling, waaraan het optreden van een beroemde zangeres glans verleenen zou. Lize had toegestemd, een heimelijke tegen- zin overwinnend om zijn grief jegens haar eenzelvigheid te voorkomen; en nadat hij rang en plaats en zelfs haar toilet eensge- zind met haar besproken had, stelde hij als terloops vast: „Dan kunnen we Helma mee- nemen, ze wou er zoo graag heen, en me- vrouw Royen is ziek.”

Dit volkomen onverwachte, haar voor- gevoerd als een vaststaand feit, zonder erkenning van haar eigen wil en wenschen, dreef Lize tot een botte, heftige weigering.

Doch ook Herbert bleef onverzettelijk, weerlegde eerst kalm toen scherp en boos: ze kende z'n principes, 't zou gebeuren zooals hij besloot; en in onmachtig verzet wond ze zich tot àl driftiger verwijten op, verloor ze haar met moeite veroverde zelfbe- heersching: een verschoppeling was ze, alleen goed wanneer hij niet bij die andere kon zijn.... en zij zou moeten dulden, dat die andere en hij....?

Toen was hij haar in de reden gevallen, en had met het zelfde wit-vertrokken ge- zicht, dezelfde donker-booze oogen van dien Zondagmiddag gedreigd: „Als ze dan zóóveel grieven meende te hebben.... als zij 'r leven met hem zóó ondragelijk vond.... dan moesten ze maar scheiden.”